U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Karla Šimky a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **K. D.**, zastoupená JUDr. Slavomírem Korečkem, advokátem se sídlem Dolní 155, 580 01 Havlíčkův Brod, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2006, č. j. OAM-2210/VL-10-K01-2005, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 6. 2007, č. j. 29 Az 40/2006 - 30,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 7. 2006 neudělil žalovaný žalobkyni azyl podle § 12, 13 a 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; současně vyslovil, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 1. 8. 2006. Krajský soud tuto žalobu dne 28. 6. 2007 zamítl.

Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž uvedla, že ze své vlasti byla nucena odejít, protože jí po vyšetřování trestného činu vyhrožovaly neznámé osoby. Stěžovatelka byla napadena, někdo jí telefonicky vyhrožoval a neznámý útočník rozbil dveře jejího bytu. Orgány státní správy v Mongolsku se dle jejího názoru věcí dostatečně nezabývaly. Tato situace stěžovatelku dlouhodobě stresovala a z důvodu nečinnosti státních orgánů nakonec musela opustit svou původní vlast, protože se obávala o svůj život. Stěžovatelka je přesvědčena, že jsou u ní splněny všechny zákonné podmínky pro udělení azylu, protože je ve své vlasti pronásledována pro příslušnost k určité sociální skupině. Pokud by se jako vyšetřovatelka nezúčastnila objasňování trestné činnosti, zřejmě by k jejímu pronásledování nedošlo. Dále jsou dány předpoklady pro aplikaci ustanovení § 14a zákona o azylu, protože stěžovatelce v její vlasti hrozí vážná újma a státní orgány jí nejsou schopny poskytnout přiměřenou ochranu.

Dále stěžovatelka uvedla, že dne 26. 10. 2006 se jí narodil syn O. D. Otcem dítěte je stěžovatelčin partner G. D., který má na území České republiky trvalý pobyt. Všichni tři žijí ve společné domácnosti a otec dítěte je finančně zajistí. Stěžovatelka je přesvědčena, že je v souladu se zájmy nezletilého dítěte, aby byla rodina pohromadě. Z tohoto důvodu jsou naplněny i podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 14 a 14b zákona o azylu.

Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud předmětné rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je v části nepřípustná, ve zbytku pak nepřijatelná.

Tvrzení týkající se splnění zákonných podmínek pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu bylo uplatněno poprvé až v kasační stížnosti; krajský soud se proto k této námitce nemohl vyjádřit. Kasační řízení je přitom založeno na přezkumu soudních rozhodnutí; pokud námitka není uplatněna již v řízení před krajským soudem, chybí zde podklad k přezkumu, a z tohoto důvodu se takovou námitkou Nejvyšší správní soud nemůže zabývat pro její nepřípustnost (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda zbývající část kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a zda je tedy možno ji považovat za přijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Námitkou „pronásledování“ ze strany soukromých osob a údajnou nečinností státních orgánů s tím spojenou jako důvodem pro neudělení azylu (resp. mezinárodní ochrany) se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz. K otázce neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu v případě založení rodiny na území České republiky se Nejvyšší správní soud dostatečně vyjádřil např. v rozsudku ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 Azs 3/2003 - 36, www.nssoud.cz.

Stěžovatelka dále namítala, že jsou dány předpoklady pro aplikaci ustanovení § 14a zákona o azylu (doplňková ochrana), protože stěžovatelce v její vlasti hrozí vážná újma a státní orgány jí nejsou schopny poskytnout přiměřenou ochranu. V posuzovaném případě ovšem nelze přehlédnout, že institut tzv. doplňkové ochrany byl do zákona o azylu včleněn až zákonem č. 165/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, který nabyl účinnosti dne 1. 9. 2006. Žalovaný v posuzované věci rozhodl dne 14. 7. 2006, citované ustanovení v době vydání správního rozhodnutí tudíž ještě nebylo účinné, a žalovaný je proto ani nemohl aplikovat. Institut doplňkové ochrany v českém právním řádu nahradil koncept tzv. překážek vycestování, které byly s účinností do 31. 8. 2006 upraveny v § 91 zákona o azylu. Lze proto vzít v úvahu, že stěžovatelčina námitka ve skutečnosti směřovala k posouzení výroku o překážce vycestování podle § 91 zákona o azylu. K uplatnění překážky vycestování z důvodů kriminálního jednání vůči žadateli o azyl se nicméně Nejvyšší správní soud vyjádřil negativně například v rozhodnutí ze dne 7. 4. 2004, č. j. 6 Azs 47/2003 - 100, www.nssoud.cz, nebo ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, www.nssoud.cz.

Námitky, jež stěžovatelka učinila předmětem sporu, byly v judikatuře zdejšího soudu opakovaně řešeny s týmž výsledkem a krajský soud se nedopustil ani žádného pochybení, které by bylo natolik intenzivní, že by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky, které stěžovatelka vznesla v kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou, a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu